

Clot de Vimboca

Gisclareny

Ubicació

Comarca:	Berguedà
Lloc/Adreça:	Depressió situada sota el coll del mateix nom entre la roca de la Moixa i el cap de la Boixassa.
Emplaçament	Del Pont de Molnell continuar la pista de la casa 300 m. fins a creuar el torrent. Camí fitat. 45 minuts paral·lel al torrent de Molnell.
Alçada:	1307
Coordenades:	
Latitud:	42.28455
Longitud:	1.79073
UTM Est (X):	400298
UTM Nord (Y):	4682078

Classificació

Número de fitxa	08093 - 52
Àmbit:	Patrimoni natural
Tipologia	Zona d'interès
Estil / època:	Mesozoic
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	Al tractar-se d'un lloc de difícil accés i poc conegut entre els visitants, es conserva molt bé. No obstant el Parc Natural disposa d'una brigada que en té cura de la neteja i manteniment.
Protecció	Legal
Observacions protecció:	Parc Natural. Llei 37/1966 de 31 de maig; Decret 353/1983
Número inventari	AIG.1, 23
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Altres
Titularitat	Privada
Titular:	08092A002000130000YT
Fitxes associades:	

Descripció

Clotada natural formada per l'erosió del torrent de Vimboca (Molnell) enmig d'un terreny càrstic. La fondalada en forma de V està situada entre els cingles de la Roca de la Moixa i els del cap de la Boixassa en una estreta vall o engorjat que es denomina com a tal. Presenta unes característiques similars a l'engorjat dels Empedrats donat el cas que està en una mateixa falla i roca calcària que ha estat erosionada pel pas continuat d'aigua damunt un terreny càrstic. La diferència és que aquest engorjat és més abrut, inclinat i estret. Al seu fons hi passa el torrent de Vimboca, pas que antigament va ser aprofitat per al camí d'accés a Cerdanya pel Coll de Vimboca (TM. De Bagà) i proper al Pendís. Possiblement aquest era un camí secundari que permetia connectar amb la vall de la Muga, Oreis i Monnell. La formació càrstica del lloc ha provocat la formació de coves, balmes i avencs molt similars als dels del "forat dels Empedrats" (fitxa 18) o al de la cambra dels Bocs (fitxa 51)

Observacions:

La infiltració de les aigües en els materials calcaris predominants té com a contrapartida l'exigüïtat dels corrents superficials en grans extensions del parc, amb forta sensació d'aridesa, extremada en el sector sud-occidental que contrasta fortament amb el sector sud-oriental, de l'Alt Llobregat, on els corrents superficials, de major importància, presenten un cabal més regular alimentat pels sistemes càrstics esmentats i disposen de conques de captació més àmplies (DDAA, 2007), Paratge no tant conegut com el veí dels Empedrats, però no menys important ja que la bellesa de les roques i balmes que el flanquegen són impressionants.

Història

La serra del Cadí correspon amb una serra que es caracteritza per tenir una gran cinglera al vessant nord que és visible des de tota la Cerdanya i alt-Urgell. Si es creua en sentit nord-sud es pot resseguir tot l'aflorament rocós de l'eocè que forma el mantell del Cadí. Aquests materials de l'eocè tenen una inclinació de 40-50 graus en sentit sud. La serra limita al sud amb el mantell inferior del Pedraforca. Al nord del Cadí i per sota de la capa eocènica es troben una reduïda capa del mesozoic i un basament de materials paleozoics que van des de l'era Ordovicià fins al Permian amb alguns dipòsits de material volcànic. Totes aquestes unitats estan plegades formant un gran sinforme causat per l'aixecament del Pirineu i de l'emplaçament del Cadí damunt la conca de l'Ebre. El relleu actual és el resultat dels processos de formació del Pirineu que el va desplaçar al sud formant un gran corriment i del conjunt de falles que van enfonsar la Cerdanya i l'Alt Urgell en l'era del Miocè deixant al descobert el seu vessant nord. Posteriorment i durant l'era de les glacialitzacions del quaternari, la serra del Cadí es va omplir de glaceres al seu vessant nord i això va contribuir a la seva erosió. Encara avui es poden veure rastres d'aquesta erosió.

Bibliografia

CASÒLIBA; J (2015). Àrees d'interès geològic al Parc Natural del Cadí Moixeró. Fitxa núm. 1 i 23.
DDDA. (2007-2015). Cartografia dels hàbitats CORINE i dels HIC del Parc Natural del Cadí Moixeró.
Universitat de Barcelona

